

LIBRIS

We know
books

ABBY JIMENEZ

*Playlist cu
happy-end*

Traducere din limba engleză și note de
ROXANA OLTEANU

NEMIRA

CAPITOLUL 1

SLOAN

Playlist: ♪ In the Mourning, Paramore

— Vrei să vin și eu la cimitir, Sloan?

Kristen își făcea griji pentru mine.

Am clătinat din cap spre consola din centrul mașinii, unde telefonul meu era pe speaker.

— Sunt OK. Mă duc apoi la târgul de produse tradiționale, am spus, sperând că asta o va descuraja.

Oprisem mașina la semafor, lângă un trotuar de-a lungul căruia se înșirau magazine vechi și niște stejari însetați, rezistenți la secetă, al căror spirit părea să fi fost înfrânt până la urmă de lipsa ploii. Mă coceam în soarele arzător. Plafonul meu decapotabil se stricase și rămăsese deschis în weekendul Paștelui, acum câteva săptămâni, și nu-l reparasem, o chestie care făcea parte din îndelungata tradiție de a nu repara nimic la mașina mea de rahat.

— Târgul de produse tradiționale? Vrei să gătești?

Vocea lui Kristen se înviorase, plină de speranță.

— Nu. Poate o salată, am spus eu, apoi semaforul s-a făcut verde.

Nu mai găteam. Toată lumea știa asta.

Nu mai făceam multe lucruri.

— Aha! În fine, vrei să trec pe la tine mai târziu? m-a întrebat ea. Aduc înghețată și ceva de băut.

— Nu. O să fiu... *Dumnezeule!*

Un vârtej de blană roșcată s-a repezit pe stradă și am călcat repede frâna. Telefonul a devenit un proiectil în bordul mașinii și geanta mi s-a

revărsat pe scaunul din dreapta, împrăștiind tampoane și cutiuțe de lapte aromat pentru cafea, mi-a Strângeam volanul cu inima bubuindu-mi.

— Kristen, trebuie să închid. Cred că... cred că am omorât un câine.

Am închis, mi-am scos centura, am tras frâna de mână și am pus mâna tremurândă pe portieră, așteptând o pauză în trafic, ca să pot coborî.

Dă, Doamne, să fi fost o moarte ușoară și fără durere. *Dă, Doamne!*

M-ar fi distrus. Exact asta îmi mai lipsea. Corpul inert al cățelului cuiva sub roțile mașinii mele de rahat, fix în ziua asta blestemată, orice urmă de bucurie îmi mai rămăsese se ducea naibii, pur și simplu.

Îmi urâsc viața.

Mi s-a pus un nod în gât. Am promis să nu plâng azi. *Am promis.*

Un lătrat.

Capul unui cățel cu urechi pleoștite s-a ițit de sub bara de protecție, aduilmecând. Abia am avut timp să-mi dau seama că animalul era încă viu, când a sărit pe capotă. A lătrat la mine prin parbriz, după care a apucat ștergătorul cu dinții și a început să tragă de el.

— Ce, Doamne...

Am înclinat capul și chiar am râs un pic. Mușchii zâmbetului erau slăbiți din cauza faptului că fuseseră prea puțin folosiți și, o fracțiune de secundă, doar un pic, am uitat ce zi era azi.

Am uitat că mă duceam să vizitez un mormânt.

Telefonul meu a bipăit de mai multe ori; promisem o groază de mesaje. Probabil de la Kristen, care o luase razna de îngrijorare.

De-asta nu mă trezeam eu atât de devreme. Nimic altceva decât haos. Așa era în Canoga Park vinerea la ora nouă dimineața? Câini care aleargă ca descreierații pe străzi?

S-a auzit un claxon și un deget mijlociu s-a ridicat dintr-o decapotabilă care trecea pe lângă mine. Mașina mea stătea oprită pe stradă, cu un câine pe capotă.

M-am grăbit să trec la acțiune și să pun la cale o operațiune de salvare în mijlocul străzii. Nu voiam să o ia la fugă și să-l calce mașinile pe stradă. Am așteptat iar o pauză în trafic, timp în care cățelul stătea culcat pe labele din față și lătra la mine. Mă uitam la el, clătina din cap, când s-a tras înapoi, m-a mai privit o dată cu capul sus, voios, a escaladat parbrizul și s-a aruncat în mașină.

A aterizat peste mine, lovindu-mă din zbor cu labele. M-a lăsat fără aer în plămâni și am scos un *uff* când o labă s-a strecurat pe sub tricou în decolteu și m-a zgâriat de la claviculă până la buric. După care s-a urcat pe mine cu labele pe umeri, lingându-mă pe față și scheunând de parcă am fi crescut împreună și eu tocmai mă întorsesem de la facultate.

Am țipat de parcă m-ar fi mâncat de vie.

L-am împins pe scaunul din dreapta, icnind și fonată, cu bale de cățel pe față și când a sunat telefonul am răspuns din reflex.

— Sloan, ești OK? m-a întrebat Kristen înainte să apuc să pun telefonul la ureche.

— Mi-a sărit un câine prin plafon!

— Ce?

— Da.

Mi-am șters obrazul cu poalele tricoului.

— E... pe scaunul din dreapta.

Cățelul îmi zâmbea. Efectiv zâmbea și dădea cu putere din coadă. Pe urmă a aplecat capul și a icnit. M-am uitat cu groază cum scuipe un ghem bălos de iarbă direct în suport, peste latté-ul meu neatins.

Șii girofarul unei mașini de poliție mi-a apărut în oglinda retrovizoare.

— Cred că îți bați joc de mine, am oftat, uitându-mă când la borătură, când la câine, când la semnalele din oglindă.

Am început să râd. Era răspunsul meu la stres. Asta și pleoapa care mi se zbătea. Amândouă mă făceau să par nebună.

Polițistul avea să vadă un adevărat spectacol.

— Kristen, te sun eu înapoi. Tocmai a apărut poliția.

Am râs.

— Stai, ce?

— Da, știu. Sunt oprită în mijlocul străzii și acum a venit poliția.

Am închis și mașina poliției a pornit scurt sirena în spatele meu. Am pornit încet, până am putut opri în siguranță în fața unui magazin. M-am uitat la cum arătam, mi-am aranjat tricoul și am clătina din cap, alternând între bombăneli interioare legate de stăpâni iresponsabili de câini și chicoteli de nebună.

Mă întrebam dacă par destul de drăgălașă ca să scap de amendă.

Toate evidențele sugerau că *nu*.

A fost o vreme, într-un alt univers, când fața asta câștigase concursuri de frumusețe. Acum arătam de parcă mă luptasem cu un raton pentru o coajă de pizza – și pierdusem.

Eram plină de zgârieturi pe mâini, de la ghearele cățelului, și suficient de plină de păr roșcat ca să arăt ca un cățel. Părul meu blond era prins într-un coc dezordonat, care fusese desfăcut pe jumătate în nebunia aceea, iar pantalonii de yoga și tricoul pătat de vopsea nu mă ajutau cu nimic. Chipul meu arăta palid și obosit.

Arătam de parcă nu dormisem de doi ani.

— Va trebui să scăpăm în primul rând de asta, am mormăit eu spre cățel.

El a zâmbit cu limba scoasă, iar eu l-am privit cu reproș.

— Părinții tăi au de dat o groază de explicații.

Am coborât geamul și i-am întins polițistului permisul și talonul înainte să mi le ceară.

— A fost o adevărată scenă acolo, domnișoară – ofițerul s-a uitat pe actele mele – Sloan Monroe. Obstrucționarea traficului e ilegală, a spus el pe un ton plictisit.

— Domnule ofițer, nu a fost vina mea. Cățelul ăsta a țâșnit în stradă și pe urmă pur și simplu mi-a sărit prin plafon.

Îmi vedeam reflecția în ochelarii lui de soare. Îmi zvâcnea pleoapa și am strâns tare din ochi, uitându-mă la el doar cu unul. Dumnezeu, arătam ca o nebună.

— Am mai văzut eu d-astea, domnișoară. Găsiți ceva cu care să nu blocați traficul la următoarea postare pe YouTube și ziceți mersi că primiți doar o amendă pentru obstrucționare, și nu pentru că ați lăsat animalul să alerge pe străzi.

— Stați puțin. Credeți că este *al meu*?

Am scos un cocoloș de blană din gură.

— Eu înțeleg că după toate probabilitățile un câine care îți sare prin plafon e al tău, dar nu am mai văzut în viața mea animalul ăsta.

Apoi m-am uitat în jos și am început să râd. Cățelul își pusese capul în poala mea și interpreta demn de un premiu Oscar rolul „sunt cățelul tău“. Se uita la mine cu niște ochi care spuneau: „bună, mami“.

Am pufnit și am început iar să râd ca o nebună, ducându-mi degetul la pleoapa care se zbătea.

Azi. Dintre toate zilele, asta se întâmplă azi.

Polițistul s-a uitat la mine un minut bătut pe muchie, urmărindu-mi nebunia. Sunt convinsă că voma câinelui din pahar nu m-a ajutat. Nu că ar fi stricat prea mult aspectul mașinii mele rablagite. Nu mai fusese spălată de doi ani. Cu toate acestea, trebuie să fi văzut ceva credibil pe fața mea, pentru că pe moment mi-a crezut povestea.

— OK. Atunci o să sun la autoritatea pentru supravegherea și protecția animalelor.

A aplecat capul spre microfonul stației, de pe umăr.

— Să vă scap de acest câine vagabond periculos.

Am devenit brusc serioasă și am luat degetul de la ochi.

— Nu! Nu puteți să-l trimiteți la un adăpost!

Mâna lui s-a oprit pe microfon și a ridicat o sprânceană.

— Pentru că e câinele dumneavoastră?

— Nu, pentru că e speriat. N-ați văzut reclamele alea făcute de Asociația de Prevenire a Cruzimii împotriva Animalelor? Cu cățelii triști în cuști? Și cu melodia lui Sarah McLachlan?

Polițistul a râs tot drumul până la mașină, ducându-se să-mi scrie amenda.

Când am ajuns acasă cu cățelul, am fixat amenda pe frigider cu magnetul pe care îl cumpărasem cu Brandon din Maui. Atât amenda, cât și magnetul m-au făcut să simt un nod în gât, dar cățelul și-a băgat capul sub mâna mea și am reușit cumva să-mi stăpânesc plânsul. Era ora zece dimineața a Zilei și deocamdată îmi respectasem jurământul de a nu boci.

Bravo mie.

Am sunat-o pe Kristen, care probabil făcea treispe-paișpe și strângea oameni ca să înceapă căutările, pentru că nu răspusesem la ultimele cinci apeluri.

A răspuns imediat.

— Ce naiba s-a întâmplat? Ești OK?

— Da, sunt OK. Câinele e la mine. Acasă. Am primit o amendă pentru că am oprit în mijlocul drumului.

— Tu vorbești serios?

— Din păcate, da, am spus eu, obosită.

A țâțâit din buze.

— Nu ți-ai scos sânii în față, nu-i așa? Data viitoare folosește-te de ei.

Mi-am scos tricoul și am dat ochii peste cap când am văzut zgârieturile dintre sâni.

— Cred că prefer să stau cu amenda și cu ce mi-a mai rămas din demnitate, multumesc foarte mult.

Am luat un castron albastru de plastic din dulap, l-am umplut cu apă de la robinet și m-am uitat la câine cum bea, de parcă nu mai văzuse apă de câteva zile. Împingea castronul pe gresia mea veche din bucătărie, lipăind din mers, și eu m-am apăsat tâmpile.

Uff, azi e o zi nașpa.

Era mult prea multă agitație pentru mine. De cele mai multe ori nici nu ieșeam din casă. *De-asta* nu ieșeam din casă. Prea mulți oameni și prea multe chestii. Aș fi vrut să ușuiesc soarele și să mă culc la loc.

— O să sun la numărul de pe zgardă. Te sun eu mai târziu.

Am închis și m-am uitat la medalion. Un prefix ciudat. *Tucker, A Good Boy.*

— Câine bun, da? Asta e discutabil. Ei, Tucker, hai să vedem ce scuză au stăpânii tăi că te-au lăsat să alergi pe stradă, am mormăit eu, în timp ce tastam numărul.

A intrat direct căsuța vocală și o voce groasă de bărbat a spus: „Jason. Lăsați un mesaj.”

I-am lăsat datele de contact, am închis și m-am uitat clătînând din cap spre cățelul care împrăstia apă peste tot în bucătărie.

— Probabil ți-e și foame. Ei, n-am mâncare de căței, așa că trebuie să mergem la PetSmart.

Era posibil să am în mașină o jumătate de prăjitură cu lămâie de la Starbucks, dar probabil era pietrificată.

Nu aveam lesă, așa că am făcut una din cordonul halatului meu negru de la Victoria's Secret, pe care mi-l luase Brandon de Crăciun, înainte de accident. Tucker a început imediat să o roadă.

Perfect.

Când am ajuns la PetSmart, l-am dus la veterinarul magazinului, să vadă dacă e microcipat. Era, dar numărul de pe fișă era același cu numărul de pe zgardă. Nicio adresă.

Era chiar un mare inconvenient. Mă tot uitam la telefon, să mă asigur că volumul soneriei e la maximum.

Niciun telefon, niciun mesaj.

Îmi contempnam opțiunile limitate când, cireașa de pe tort, Tucker a făcut pipi pe podeaua cabinetului veterinar.

Doctorița era imperturbabilă. A scos niște șervețele din dispenser, fără să-și ridice ochii din fișă și mi le-a întins. Tucker s-a ascuns sub un scaun și se uita la mine cu o privire de cățel căruia îi pare rău pentru ce a făcut.

— A mâncat și iarbă.

M-am lăsat pe vine și am pus șervețelele peste balta aceea.

— Cred că îl doare burta.

— S-ar putea să aibă o infecție urinară. Ar trebui să îi facem niște analize de urină.

M-am răsucit către ea.

— Stați puțin, *eu*? Vreți să-i plătesc *eu* analizele? Serios? Nici măcar nu e al meu.

Ea a ridicat din umeri, pe deasupra fișei.

— Ei, atunci să știți că, dacă are infecție, n-o să-și poată reține urina. Măine e weekend, așa că o să vă coste mai mult, dacă nu vine cineva să-l ia. În plus, probabil are și dureri. Dacă nu vă permiteți, puteți să-l duceți la Humane Society. S-ar putea să-l trateze acolo.

Adăpostul ieșea din discuție. Și chestia cu durerile mă sâcăia. La ce noroc aveam eu, *probabil* aveam să rămân cu el pe cap până mâine, să mă întorc aici, să plătesc dublu, implorându-i să oprească urinarea. Mi-am dus degetul la pleoapa care zvâcnea.

— Bine. Faceți-i analize. Poate că stăpânul o să-mi dea banii înapoi.

Dumnezeule, eram deja obosită de astăzi pentru ziua de mâine.

Telefonul a bipăit și m-am uitat la el sfârșită.

Kristen: Polițaiul avea mustață de-aia gen star porno, cum au de obicei?

Bip.

Kristen: Trebuia să fi plâns. Plânsul la foc automat pe mine mă scapă întotdeauna de amendă. Zic și eu.

Am pufnit. Încerca să mă facă să zâmbesc. Ea și soțul ei, Josh, aveau azi în program supravegherea lui Sloan. Alertă maximă, cod roșu. Mă monitorizau, în caz că o iau razna sau clachez.

Era o idee bună, probabil.

După două sute de dolari și o infecție urinară scumpă, am plecat cu antibioticele cățelului. Pe lângă factura de la veterinar, am mai dat banii pe o lesă și o pungă cu mâncare pentru căței. Imi trebuiau suficiente provizii cât să îmi ajungă și mâine, în cazul în care avea să doarmă peste noapte la mine. I-am mai luat un os de ros și o minge, ca să aibă ce face. Nu voiam ca diavolul ăsta tasmanian să-mi distrugă casa.

Nu-mi dăseam seama ce rasă e. Uitasem să-l întreb pe veterinar. Semăna puțin cu un golden retriever mai mic. Nu m-ar fi surprins să fie corcitură cu viezure. Era cam sălbatic. Ce cățel sare prin plafon?

Indiferent ce rasă era, nu asta ar fi trebuit să fac eu azi.

Azi ar fi trebuit să fiu cu Brandon.

Să pun o sticlă de Woodford Reserve lângă piatra lui de mormânt. Să stau pe o pătură, în iarba de lângă locul lui de veci și să-i spun ce dor îmi e de el, cât de urâtă devenise lumea de când nu mai era el în ea, cât de pustie mă simțeam și că lucrurile nu deveneau mai simple odată cu trecerea timpului, așa cum se spunea.

Opt aprilie era ziua în care se împlineau doi ani de la accident. Nu ziua morții – a mai trăit o lună până când a murit din cauza rănilor –, ci ziua accidentului. Acea era ziua în care viața lui se terminase, de fapt. În care viața mea se terminase. Nu se mai trezise. Așa că azi nu era o zi oarecare.

Erau multe zile de felul acesta într-un an. Acea zi din decembrie când m-a cerut în căsătorie. Ziua lui de naștere. Ziua mea de naștere. Sărbătorile, data nunții care nu mai avusese loc. De fapt, tot calendarul era minat de zile grele. Apărea una, treceam peste ea, după care venea alta în fluxul constant care reprezenta anul.

Încă un an fără el.

Așa că plănuisem ca azi să fac ceva să-mi abat gândurile. Să îmi fac vizita la cimitir și apoi să fiu productivă. Să pictez ceva. Să mănânc ceva sănătos. Mă angajasem să nu dorm toată ziua, ca anul trecut. Îmi promiseseam că voi ignora faptul că aprilie mirosea pentru mine acum a spital și îmi amintea de pupile lui fixe și de aparatele care bipăiau în ritm constant.

M-am uitat iar la telefon.

Nimic.

CAPITOLUL 2

SLOAN

♪ *Affection, Between Friends*

Zece zile. Îl aveam pe Tucker de zece zile minunate, cu patul plin de păr, pupici umezi dimineața și dat din coadă.

Am bătut la ușa casei lui Kristen, zâmbind cu gura până la urechi. Când a deschis, s-a holbat la mine.

— La naiba! Ai făcut-o și pe asta!

— Ți-am spus că o s-o fac.

Am zâmbit radios și am intrat în casă pe lângă ea, fără să aștept invitație. Tucker și cățelușul ei, Stuntman Mike, și-au dat roată dând din coadă, unul cu nasul la fundul celuilalt.

A închis ușa după mine.

— Ai venit pe jos? Sunt vreo zece kilometri, nebuno.

— Da, știu, am spus eu.

Revenirea mea la lumina zilei îmi șocase prietenii și rudele deopotrivă.

— Trebuie să merg la baie. Oliver s-a trezit?

— Nu, doarme.

A venit după mine pe hol.

— Doamne, chiar îl iubești pe cățelul ăsta, așa-i? A, mi-am amintit, a spus ea, i-am făcut ceva.

A dispărut și a revenit după câteva clipe cu o haină pentru căței pe care scria: AM SĂRIT PE SLOAN PRIN PLAFON ȘI NU M-AM ALES DECÂT CU TRICOUL ĂSTA.

Am pufnit. Kristen avea o afacere online pe care o administra de acasă și vindea produse pentru căței.

Am intrat în baie și ea s-a rezemat de cadrul ușii cu tricoul sub braț. Josh nu era acasă, așa că am revenit instantaneu la vechile noastre obiceiuri de când locuiam împreună și nu închideam niciodată ușile între noi.

— E incredibil. N-am văzut niciodată un animal așa bine dresat, am spus eu. Cred că cineva s-a ocupat mult timp de el.

M-am spălat pe mâini și m-am uitat în oglindă la fața mea îmbujorată, dându-mi câteva șuvițe de păr după ureche.

— Tot nu te-a sunat tipul ăla, Jason?

Nu promisem nicio veste de la stăpânul lui Tucker. Primele două zile, Tucker făcuse pipi prin casă, în ciuda antibioticelor scumpe și două zile îl scosesem afară cât fusese omeneste posibil, ca să-mi salvez covoarele.

Era uluitor cât de motivantă putea să fie o baltă de pipi de cățel pe podea. Mai bună ca un antrenor personal. Ceasul meu Fitbit nu mai văzuse niciodată așa multă activitate.

Evident că nu am terminat nicio pictură în timpul în care îl plimbam. Dar corpul ăsta al meu prinsese un bronz cum nu mai țineam minte și trebuia să recunosc că mișcarea mă făcuse să mă simt bine. Așa că și după ce i-a trecut infecția am continuat plimbările.

Azi mă simțisem deosebit de ambițioasă, așa că mă hotărâsem să merg pe jos până la Kristen, să îi vizitez pe ea și pe copilul ei. Mă gândeam că, dacă o să obosesc, o să chem un Uber. Dar reușisem să ajung și victoria era glorioasă.

— Nici măcar un bip de la Jason, am spus eu.

Pusesem afișe cu fotografia lui Tucker în intersecția unde îl găsisem și postasem pe câteva site-uri cu animale pierdute. Ba chiar îl înregistrasem la Humane Society, ca animal găsit. Și în fiecare zi îi lăsam mesaj lui Jason. Începeam să cred că Tucker fusese oficial abandonat.

„Deeeci, ți-am salvat cățelul de la moarte sigură și el mi-a mulțumit sărind glonț peste mine prin plafon. Dă-mi un telefon să stabilim preluarea. Am atât de multe întrebări.“

„Bună, Jason. Tot Sloan. Cățelul tău face pipi prin toată casa din cauza infecției urinare pe care a căpătat-o fiindcă nu a fost scos afară. Ar fi grozav să vii să-l iei ca să facă pipi în casa ta. Mersi.“

„Aici Sloan și Tucker. Deși dragostea lui Tucker pentru mâncare scumpă îl face geamănul de care am fost separată la naștere, nu-mi permit să-l tot hrănesc. Crezi că ai putea să mă suni?“

Am urmat-o pe Kristen în bucătărie, unde i-a dat lui Tucker un castrol cu apă și cuburi de gheață. Pe urmă m-am așezat lângă dulapul cu blat de granit și ea a împins spre mine un pahar cu ceai rece.

— Pot să spun cât sunt de bucuroasă că ai început să ieși din nou din casă?

Buna mea dispoziție s-a evaporat instantaneu și ea m-a studiat cu ochii ei căprui.

— Kristen? Ție nu ți se pare ciudat că Tucker a apărut în ziua comemorării accidentului? Adică e ciudat, nu?

A așteptat să continui, clătînând gheața din paharul ei.

— Tucker mi-a căzut în brațe, efectiv. Și știi ce rasă e? Nova Scotia Duck Toller Retriever.

Am însoțit lunga denumire bătând cu degetul în dulap. Câine de vânătoare, Kristen. De rațe.

Kristen știa mai bine ca oricine ce semnificație avea asta. Vânătoarea de rațe fusese sportul preferat de Brandon. În fiecare an se ducea cu Josh în Dakota de Sud pentru asta.

— Dacă mi l-a trimis Brandon? am spus eu cu un nod în gât.

Mi-a zâmbit cu compasiune.

— Ei bine, chiar cred că Brandon nu ar fi vrut să fii așa nefericită, a spus ea cu blândețe. Doi ani e o perioadă al naibii de lungă în care să fii tristă, Sloan.

Am dat din cap și m-am șters pe față cu marginea de jos a tricoului. Mă uitam cu ochii încețoșați la scăunelul înalt de copil de lângă masă. Viața lui Kristen îmi amintea dureros de cum ar fi trebuit să fie viața mea. Dacă Brandon ar fi trăit și ne-am fi căsătorit, așa cum plănuisem, acum aș fi avut probabil un copil pe care l-aș fi adus să se joace cu copilul lui Kristen și al lui Josh, care acum avea un an.

Kristen era prietena mea din clasa a șasea. Lumile noastre avuseseră aceeași traiectorie din gimnaziu. Făcuserăm totul împreună. Jaloanele vieții noastre fuseseră întotdeauna pe aceeași linie.

Și Brandon cu Josh fuseseră cei mai buni prieteni. Îmi imaginasem excursii în cuplu și copii care se nasc în același timp. Case vecine pe care

le cumpăram. Și acum Kristen continuase fără mine. Viața ei își păstrase ritmul, iar a mea se prăbușise și luase foc în ziua în care motocicleta lui Brandon făcuse același lucru. Eram captivă într-un soi de regresie, prinsă într-o buclă continuă din care nu puteam să ies.

Până acum.

Ceva se schimbase în mine. Poate că era rutina la care mă obligase Tucker, plimbările sau soarele. Poate că era gândul că acest câine este cumva un dar de la omul pe care l-am pierdut, un semn care îmi spunea că trebuie să încerc. Întotdeauna am crezut în semne. Mi se părea prea puțin probabil să fie o întâmplare. Dintre toate mașinile din lume, Tucker alergase în fața mașinii mele. Era ca și cum *m-ar fi ales* pe mine.

Mi-am scos telefonul.

— Asta îmi aduce aminte că e timpul să-l sun pe Jason.

Vocea lui profundă făcea acum parte din rutina mea zilnică. Dar, de data asta, când a intrat căsuța vocală s-a auzit o voce feminină de robot care m-a informat că e plină căsuța vocală.

Un semn?

M-am uitat la Kristen, care m-a privit fără niciun cuvânt.

Asta era. Mă hotărâsem. Am căutat în telefon și am găsit o fotografie cu mine și cu Tucker, pe care o făcusem cu câteva zile în urmă.

Am atașat-o la un mesaj pentru Jason și am trimis-o.

— Ai dreptate. Brandon ar fi vrut să fiu fericită. Iar tipul ăsta, Jason, dacă o să apară, poate să se ducă naibii.

CAPITOLUL 3

JASON

♪ *Middle of Nowhere*, Hot Hot Heat

Avionul s-a apropiat de poarta noastră în zgomotul centurilor de siguranță desfăcute. Aerul nu mai pătrundea prin micile orificii de deasupra noastră și mi s-a făcut brusc cald. Mi-am scos hanoracul și m-am tras puțin de tricoul negru.

Kathy s-a aplecat spre mine și a ridicat din sprâncene.

— Miroși frumos, a spus ea cu puternicul ei accent australian.

Apoi mi-a pipăit brațele.

— Ooo! Linea, pune și tu mâna pe brațul lui dinspre tine, e așa de musculos.

Linea s-a întins peste mine și și-a plesnit prietena cu o revistă făcută sul.

— Omul și-a cedat locul la clasa întâi militarului ăluia și tu îi mulțumești punându-ți etichete pe el. Ar trebui să-ți fie... O! Chiar e musculos!

Am râs. Fusesem făcut sandvici între Kathy și Linea în ultimele patru ore, cât zburasem din Noua Zeelandă în Australia. Meritase sacrificiul să stau pe locul din mijloc. Necunoscutele astea două erau teribil de amuzante. Mă distrasem tot timpul călătoriei. Fusesse mai bine decât un pahar de bourbon și un prosop cald.

Când a început debarcarea, am rămas pe interval să dau jos bagajele doamnelor.

— Jason, a spus Kathy, în fața mea, așteptându-și bagajul. Am o fată necăsătorită. E soră medicală. Ți-ar plăcea ochii ei albaștri. Te interesează?

— Dacă e doar pe jumătate cât de superbă ești tu, nu e de nasul meu.

Am tras mânerul valizei și i-am întins-o, făcându-i cu ochiul.
Mi-a zâmbit.

— Pușlama obraznică. Îți doresc noroc în toate.

S-a întors și a mers mai departe.

— Mersi de autograf. Mă bag pe Twitter ca să văd ce faci, a spus ea peste umăr, coborând din avion în spatele lui Linea.

Am zâmbit în urma ei, mi-am luat rucsacul de sus și am revenit între scaunele goale ca să-mi scot telefonul. Era mort când urcasem. L-am decuplat de la încărcătorul portabil și l-am deschis pentru prima dată după două săptămâni. S-a pornit o simfonie vibrantă de piuituri și bipăieli.

Înapoi în lumea reală.

Cincisprezece zile de drumetii cu rucsacul în spate. Îmi era frică de câte trebuia să iau la cunoștință după atâta vreme în care fusesem de necontactat. Numai de la agentul meu, Ernie, aveam probabil vreo sută de mesaje.

Am tastat pinul și am început cu mesajele vocale, în timp ce îmi puneam geanta pe umăr. Căsuța vocală era plină. Ascultasem patru mesaje și așteptam o spărtură în șirul de oameni de pe interval, ca să cobor din avion, când am auzit în telefon o voce necunoscută de femeie.

„Ăăă, salut. Tucker e la mine. Alerga liber în mijlocul bulevardului Topanga Canyon. Numele meu e Sloan. Numărul meu de telefon e 818-555-7629. Anunță-mă când vrei să vii să-l iei.“

Băga-mi-aș.

Mi-am tras rucsacul în față să caut un pix. Am notat numărul pe mână și am format, calculând rapid în minte. Era ora unsprezece dimineața la Melbourne. Șase după-amiaza la Los Angeles.

Hai, hai, hai!

— Alo? a spus o femeie după ce telefonul a sunat de trei ori.

— Bună, Sloan la telefon? Eu sunt Jason. Câinele meu cred că e la tine. A venit cineva să-l ia?

O clipă s-a lăsat tăcerea la capătul firului și m-am gândit că poate s-a întrerupt convorbirea. Am ieșit dintre scaune și m-am înghesuit printre ceilalți pasageri, cu speranța că, ieșind din avion, voi avea semnal mai bun.

— Alo? am spus eu iar.

— Da, te aud.

Părea iritată.

— E tot la mine.

Am încleștat fălcile. Fir-ar să fie. *A naibii Monique.*

M-am oprit în burduf și m-am apropiat de perete, ținând telefonul cu umărul. Am rămas cu pixul deasupra mâinii.

— Dă-mi adresa ta. Trimit pe cineva să îl ia.

— Nu.

Ă?

— Poftim?

— Nu, a spus ea din nou.

— Cum adică nu? Nu, nu mă lași să-l iau?

— Știi ceva, ai tupeu, nu glumă. Au trecut aproape două săptămâni și acum te-ai hotărât că vrei cățelul?

Două săptămâni? Tucker a fost pierdut două săptămâni?

— Am fost plecat. N-am avut semnal. Nici n-am știut că s-a pierdut. N-am nicio problemă să plătesc o recompensă. Te rog, dă-mi adresa și o să...

— Nu. Nu mai e câinele tău. Dacă ar fi fost la un adăpost, nu l-ar fi ținut până acum. Fie era adoptat, fie era eutanasiat. Am pus afișe, i-am verificat microcipul, am făcut postări online, ți-am lăsat zeci de mesaje. Am făcut tot ce trebuia. L-ai abandonat. Din punctul meu de vedere, acum e cățelul meu.

Mi-a închis.

M-am uitat la telefon, șocat. Am sunat încă o dată la numărul acela și a intrat căsuța vocală.

Am sunat-o pe Monique, înjurând.

— L-ai pierdut pe Tucker? am mârâit eu, fără să mă deranjez să cobor vocea pentru pasagerii care încă mai coborau.

— Ei, bună ziua și ție, Jason.

S-a auzit prin telefon țâcănitul tocurilor ei. Aproape o vedeam, cu paharul ăla nenorocit de skinny latte, cu ochelarii ăia de soare imenși pe care îi purta tot timpul și cu sacoșele de cumpărături pe braț, timp în care nu îmi căuta cățelul.

— Tucker s-a pierdut acum două săptămâni? De ce nu l-ai căutat? De ce n-ai apelat numărul de urgență, să mă suni pe mine? Ce naiba, Monique? Trebuia să ai grijă de el!

— Lucrez, Jason. Și l-am căutat. Oarecum.

Pe urmă am auzit un fâșâit ca de metrou.

— Stai un pic.

Nu îmi venea să cred.

— Unde ești?

O pauză uriașă.

— La New York, a spus ea încet.

— De cât timp ești la New York?

Iar tăcere.

— De două săptămâni.

Am strâns telefonul în mână, cu încheieturile albite.

— Am terminat-o. Am terminat-o, în puii mei, am șuierat eu.

— Jason, când te sună Givenchy, nu spui că nu poți să participi la ședința foto pentru *Vogue* fiindcă trebuie să-i cauți cățelul tipului care ți-e *fuck buddy*. Îmi pare rău, OK? Nu...

Am închis. Auzisem destul. Așa putea foarte bine să-mi piardă copilul și apoi să alerge la o nenorocită de ședință foto. Era de neiertat.

Am încercat iar numărul lui Sloan. Căsuța vocală.

Neștiind că să mai fac, am rămas lângă poartă și am ascultat restul mesajelor, în timp ce ploaia bătea în ferestrele mari prin care se vedea pista.

Femeia asta, Sloan, nu glumise. Chiar încercase să ia legătura cu mine. Zilnic, mai bine de o săptămână îmi lăsase mesaje vocale legate de Tucker. Mă enervam din ce în ce mai mult pe măsură ce mesajele îmi demonstrau cu câtă nepăsare îmi tratase Monique câinele.

Fusese în mijlocul străzii.

Făcuse infecție urinară fiindcă nu fusese lăsat afară.

Femeia asta pusese afișe peste tot, în locuri în care Monique ar fi putut să le vadă cu ușurință, dacă s-ar fi obosit să se uite.

Sărise prin plafonul decapotabil al femeii. *Asta* ce naiba o fi fost?

Mi-am masat tâmpile. Tucker detesta cușca. Monique se purtase destul de frumos cu el, cel puțin de față cu mine, și nu trebuise să-i impun restricții la vremea aceea. Îmi spusese că o să-l ia cu ea unde se duce.

Prostule, prostule.

Trebuia să-l fi trimis în Minnesota, să-l fi lăsat cu familia mea. Făcusem o tâmpenie. Ar fi fost un zbor de patru mii de kilometri, dar măcar Tucker ar fi fost în siguranță.

Mi-am trecut mâna prin păr și m-am scărpinat în barbă, obosit. Băga-mi-aș, ce era de făcut acum? Femeia asta îmi furasé câinele.

Când am terminat mesajele vocale, le-am trecut în revistă pe cele scrise și am zărit unul primit de la numărul acela cu 818, pe care mi-l notasem pe mână. L-am deschis și a apărut o fotografie cu Tucker. „*Mă bucur că n-am avut plăcerea să ne cunoaștem.*”

În fotografie apărea și o femeie care îl ținea pe Tucker în brațe. Nu i se vedea fața. Capul lui îi acoperea parte de jos a feței. Femeia avea ochelari negri de soare și părul strâns sub o pălărie. Brațul îi era acoperit cu tatuaje, de la umăr până la cot. Am înclinat capul și le-am studiat, mărimd fotografia. Am deslușit numele „Brandon“ pe brațul ei. Pe urmă, pe ecran mi-a apărut un număr care mă suna. Numărul cu 818. Am răspuns în grabă.

— Alo?

— Dacă îți iubești câinele, trebuie s-o demonstrezi.

— Poftim?

— Nu mă simt prea confortabil să păstrez eu cățelul, dacă într-adevăr ții la el. Așa că dacă ții la el, demonstrează-o.

Am clipit.

— OK. Și cum propui să fac asta?

— E cățelul *tău*, nu? Ar trebui să găsești imediat dovada că îl iubești.

Mintea mea intrase în vrie.

— Bine, așteaptă puțin, am spus eu, venindu-mi o idee.

Am căutat prin fotografiile din telefon și am selectat câteva: eu și Tucker la plajă, eu și Tucker la plimbare cu bicicleta. Pe urmă am făcut o captură de pe ecranul telefonului, cu Tucker pe fundalul iconițelor. Am trimis pozele.

— Gata. Verifică-ți mesajele.

S-a auzit un fâșâit în telefon. A tăcut suficient încât să-mi dau seama că durează mai mult decât privitul pozelor.

— Uite, am spus eu în tăcerea care se lăsase, sperând că mă aude, e cel mai bun prieten al meu. A venit cu mine când m-am mutat la Los Angeles din Minnesota. L-am lăsat cu cineva în care am crezut că pot avea încredere. Îmi iubesc câinele. Îl vreau **în**apoi. *Te rog.*

A tăcut iar atât de mult, încât am crezut că s-a întrerupt convorbirea.

— OK, a șoptit ea.

Am oftat ușurat.